

tudíž dle § 42 j. n. a § 239 třetí odstavce c. ř. s. vyslovena zmatečnost řízení sporného a výpověď jako nepřipustná odmítnuta. Re k u r s n í s o u d zrušil usnesení prvního soudu a uložil mu, by, vyčkav právomoci, o výpovědi dále jednal a rozhodl. D ů v o d y: Prvý soudce neprávem má za to, že zákon o ochraně nájemníků ze dne 8. dubna 1920, čís. 275 sb. z. a n., vztahuje se i na nájem stavební plochy k uložení stavebních potřeb a že z důvodu toho nelze o dané výpovědi jednati sporně. § 31 cit. zákona, jehož se první soudce dovolává, praví pouze, že ustanovení zákona o bytech vztahuje se také na jednotlivé části bytů a jakékoliv jiné místnosti, které jsou předmětem smlouvy nájemní nebo podnájemní, pokud nic jiného není stanoveno. Jde tudíž o výklad slova »místnost«, neboť, pokud § 2 téhož zákona mluví o skladišti, má na mysli skladiště krytá střechou, která jsou místnostmi po rozumu § 31 zákona. Důvodová zpráva k vládnímu návrhu zákona jako místnosti příkladmo uvádí místnosti úřední, spolkové, ateliery a pod., takže i z tohoto výpočtu jest jasně viděti, že zákonodárce pouhé prostory pozemkové chrání tímto zákonem nemínil. Místnostmi dle rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 17. srpna 1920, č. j. R I 661/20 sluší rozuměti prostory, zdí nebo stěnami od svého okolí oddělené, které od bytů liší se pouze tím, že neslouží k účelům bytovým. Povahu místnosti dle této definice nemá zajisté pozemek, třeba ohrazený, jenž dle udání výpovědi pronajat byl pouze ke složení stavebních potřeb. Zákon o ochraně nájemníků vydán byl také jedině za tím účelem, by chráněny byly především byty, pak části bytů a konečně jakékoliv jiné místnosti (nikoliv místa), jež účelům nájemním a podnájemním slouží. Pozemek, třeba sloužící za skládku stavebních potřeb, je pouze místem, nikoliv místností a zákon tak na výsost povahy výjimečné jako je zákon o ochraně nájemníků nelze vykládati extensivně. Kdyby se výklad tento připustil, pak mohla by z každého najatého pozemku chrazením jeho vytvořiti se místnost, jež by zákonem chráněna byla. Tak daleko zákonodárce sotva jíti chtěl, a bylo by proti duchu zákona takto extensivně zákon vykládati. Proto lze nájemní smlouvu k takovému pozemku vypověděti bez předchozího řízení upraveného § 4 cit. zák. a důsledkem toho pak platí všeobecné zásady o výpovědi, jež stanoveny jsou v oddílu III. v 6. dílu c. ř. s. a nutno tudíž o výpovědi takové jednati sporně.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu, poukázav na důvody usnesení rekursního soudu.

Čis. 690.

Nepodepsali-li se svědkové posledního pořízení jako svědkové posledního pořízení, jest poslední vůle neplatná a nelze použití předpisu § 126 nesp. pat.

(Rozh. ze dne 5. října 1920, R I 821/20.)

Zůstavitel zanechal závěť, na níž kromě jména jeho byla napsána jména tří osob bez jakéhokoliv dodatku. K pozůstalosti přihlásil se dědic ze zákona a dědic ze zmíněné závěti, jejíž pravost nebyla popřena. P o z ů s t a l o s t n í s o u d poukázal dědici ze zákona na pořadí práva. R e-

kursní soud usnesení to potvrdil. **D ů v o d y:** Stěžovatel, jehož dědická přihláška ze zákona jest v rozporu s dědickou přihláškou z posledního pořízení, nepopřel při výslechu dle § 125 cís. patentu ze dne 9. srpna 1854, čís. 208 ř. zák., pravost posledního pořízení, nýbrž výslovně za pravé uznal podpisy na něm se nacházející. Zbývá tudíž posouditi, zdali poslední pořízení sepsáno jest, jak to § 126 citovaného cís. patentu předpokládá, v patřičné formě. Patřičnou formou nelze rozuměti nic jiného, než co v §§ 533 a 581 obč. zák. prohlášeno za vnitřní a zevní formu posledního pořízení. Zda při zřizování posledního pořízení také předpisů §§ 579 až 581 obč. zák. ve všech směrech přesně bylo dbáno, netýče se více formy, nýbrž platnosti posledního pořízení, o námitkách v tomto ohledu proti poslednímu pořízení stěžovatelem činěných, nemůže rozhodovati soud pozůstalost projednávající v řízení nesporném, nýbrž jest rozhodnutí o nich teprve ve sporu o právo dědické, který má býti zaveden.

Nejvyšší soud zrušil usnesení nižších soudů.

D ů v o d y:

Podle nového doslovu § 579 obč. zák. musí se svědkové na písemné poslední vůli podepsati s dodatkem poukazujícím na jejich vlastnost jako svědků; tato zevní náležitost nemůže býti nahrazena důkazem, že podepsané osoby skutečně měly vlastnost svědků, a nezachování této zákonem předepsané náležitosti působí podle § 601 obč. zák. neplatnost poslední vůle. Takováto neplatná poslední vůle musí arci býti podle § 61 nesp. pat. soudem prohlášena, ale nemůže býti základem pozůstalostního projednání, při němž i předpis § 123 nesp. pat. vyžaduje závěť co do obsahu i zevní formy řádně zhotovenou. Podává-li se tudíž neplatnost testamentu již z nedostatku předepsané zevní formy, bylo by vedení sporu zbytečným a nelze užiti předpisu § 126 nesp. pat., jenž předpokládá poslední vůli, v řádné formě zřízenou. Na sporné poslední vůli jsou kromě jména zůstavitelova napsána jména tří osob bez jakéhokoli dodatku, takže tato písemná poslední vůle je zřejmě neplatnou. Nelze proto souhlasiti ani s názorem rekursního soudu, že poslední pořízení je v patřičné formě zřízeno, ani s jeho názorem, že o námitkách, které byly proti platnosti posledního pořízení pro nedostatek předepsané zevní formy vzneseny, nemůže býti rozhodováno v řízení nesporném, nýbrž že má býti prováděn spor, ačkoliv řešení právní otázky je závislo pouze od skutečností nesporných. Rovněž nelze souhlasiti s vývody prvního soudu, že písemná poslední vůle mohla by po případě uznána býti za ústní poslední pořízení a že proto užiti jest předpisu § 126 cís. pat., neboť v provedeném řízení není žádného podkladu pro úsudek, zda-li písemná poslední vůle může jako ústní poslední vůle platiti, a šetření v tom směru podle § 586 obč. zák. a § 66 nesp. pat. posud konáno nebylo, pročž bylo by předčasným tu neb onu stranu na pořad práva již teď poukazovati. Bylo proto devolacímu rekursu zákonného dědice vyhověno a usnesení obou předchozích soudů zrušena, a náleží okresnímu soudu, aby ve věci dále po zákonu jednal.